

На палубата настава оживление. Развързват се торбички, разгвват пакети, почва обѣдъ. Единъ богатъ турчинъ съ момченце, седналъ на отдѣлна маса, поржчва гостба, лимонада, рѣже пжпешъ. Трима селяни-работници взематъ една порция, изваждатъ отъ торбитѣ пити черенъ хлѣбъ, топятъ тримата въ ченията и се хранятъ дълго, мълчаливи и сериозни. Митю минава между маситѣ и хвърля тукъ-тамъ своя звънливъ викъ на козле.

До оградата на борда стои младъ морякъ-войникъ, гледа равнодушно наоколо си, и отвреме навреме црѣква слюнка презъ зжби. Той спира съ знакъ малкия търговецъ и взема две лимонови фишечета. Митю слага кошницата на пода и оглежда момъка отъ глава до пети. Той е тънъкъ, строенъ въ своята синя униформа и моряшка шапчица, но лицето е тъмно-жълто и безизразно. Чъртитѣ му сж остри, съ тънки устни, между които блѣстятъ изумително бѣли зжби. Полуотворенитѣ очи гледатъ съ потайна, недобра усмивка.

Митю безпричинно махва съ ржка, премѣства кошницата и смигва. Искда да почне разговоръ :